

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ผลแห่งความจริงจัง

มีอะไร ชูอะไร

มากrabเฉย ๆ ครับ

อยู่วัดไหน

วัดป่าสันติธรรม อ.บ้านไผ่ จ.ขอนแก่น ครับ

ก็มีเท่านั้นละ พูดเท่านั้นละ ไป ออกไปได้แล้ว เรามีธุระอะไรจะพูด ไม่ต้องกราบมากละ กราบละผ้าลูกบวบตกเป๊ะ ๆ แสดงว่าเหลวไหลมาตลอดนี้ เอ้า อย่างนั้นละดูคน ดูยากอะไร ดูพระก็ไม่ดูยาก ก็เราดูเราอยู่ตลอดเวลาเนี่ยะ เราก็พระ เขาก็พระ ใครก็พระ ดูกันออกล่ะซี กราบพระ ลูกบวบตกเป๊ะ ๆ ใช้ไม่ได้ ไม่ได้ผิดธรรมผิดวินัยแหละ แต่ผิดตรงที่ใช้ไม่ได้ว่างั้นเถอะ องค์กรที่เรียกร้อยกว่านี้ท่านกราบลูกบวบท่านไม่ตก เข้าใจหรือเปล่าละ นี่แสดงว่าเลอะเทอะ ไม่ค่อยสนใจ สติตั้งไม่ค่อยมี ลูกบวบตกเป๊ะ กราบลูกบวบตกเป๊ะ

วันนี้ธรรมอินทร์ก็จะมาฉันที่บ้าน...สี่แยกดงเค็ง วัดใหม่ก็องค์กรก็ไม่ทราบ แล้ววัดธรรมอินทร์ แล้วก็มาลากวัดเราไปอีกพวกสันพร้านี้ โมโห วันนี้พระไป ๖ องค์นู่นนะเราไม่เคยให้ใครง่าย ๆ นะ ถ้าให้รับนิมนต์ไปแล้ว วัดนี้จะมีแต่ตลาดหากิน เราตัดมาตั้งแต่ต้นเลยนะ วัดนี้ไม่รับนิมนต์ เสียทางความพากเพียรเอามากทีเดียว จึงไม่เคยรับใคร นอกจากจำเป็นจริง ๆ ด้วยเหตุผลกลไอะไร ๆ แล้วเราจะจัดให้เอง สั่งให้ นอกจากนั้นปิดกั้น ๆ ทันทึเลย อย่างไม่ไปนี่ก็เป็นกรณีพิเศษที่เราพิจารณาแล้วแยกให้

การฉันในบ้านนี้ทั้งเสียเวลาเวลา เราเคยดูนาฬิกา ออกจากวัดปัจุบันกระทั่งมาถึงวัด อย่างน้อย ๓ ชั่วโมง เสียเวลาไป ๓ ชั่วโมง ส่วนมากก็อยู่ใน ๓ ชั่วโมงครึ่ง ๆ ถ้าเป็นงานใหญ่อีกก็ถึง ๔ ชั่วโมง พอให้คนนั้นแล้วก็ให้คนี่ ๆ สุดท้ายก็เลยให้ทั้งบ้านทั้งเมือง เลยพระตื่นขึ้นมาก็ไปหากินล่ะซี เสียเวล่ำเวลาไปวันหนึ่ง ๆ ต่อไปก็เลอะ ๆ เทอะ ๆ เพราะฉะนั้นเราถึงได้กักไว้อย่างนี้ ไม่ให้ยุ่ง ให้พระท่านเสาะแสวงหาธรรมตรงกับเวล่ำเวลาของท่าน ไม่ให้เสียเวลาไป

ในครั้งพุทธกาลการฉันในบ้านก็มี แต่ใครจะกินพระพุทเจ้า ก็นั่นคือองค์ศาสดา ความเหมาะสมจะอยู่ที่นั่นหมด ท่านจะควรแยกควรแยะสงเคราะห์สงหา ทั้งฝ่ายพระฝ่ายประชาชน ท่านจะทรงพิจารณาเรียบร้อยแล้ว จึงสมนามว่าศาสดาองค์เอก พวกเราไม่เป็นอย่างนั้นนะ เข้าไปมันก็เลยเถิดเสีย มันเลยเถิดเสีย ใช้ไหมล่ะ ท่านไม่เป็น แต่เมื่อมีอยู่และท่านทรงพิจารณาแล้ว ประชาชนกับพระก็แยกกันไม่ออก เกี้ยวโยง

ถึงกันอยู่ ท่านถึงแยกเอาไว้ ๆ ให้พอเหมาะพอดี จึงมีมาจนกระทั่งบัดนี้การฉันในบ้าน ในอะไร เราไม่ปฏิเสธว่าไม่มีตำรา มี แต่การพิจารณาให้เป็นความเหมาะสมทางด้านธรรมะของพระนี่ เป็นเรื่องจะต้องพิจารณาอย่างยิ่ง

ด้วยเหตุนี้เองวัดนี้ ที่มานี้พระทั้งหลายมาทั่วประเทศไทย ฟังซิ คือทุกภาคมาวัดนี้ ตั้งใจมาอบรมศึกษา การฉันในบ้านอยู่วัดท่านท่านก็มี อยู่บ้านท่านท่านก็มี ท่านฉันได้ทั้งนั้นแหละ เหตุใดจึงต้องมาไกลแสนไกลอย่างนี้ ก็เอามาเทียบพิจารณาซิ ท่านมาบำเพ็ญก็ให้ท่านบำเพ็ญด้วยความสะดวกสบาย หัวหน้าวัดเป็นสำคัญ อะไร ๆ ขึ้นอยู่กับหัวหน้า ถ้าหัวหน้าสั่งก็ต้องไป อย่างที่ว่าไปฉันเมื่อเช้านี้ ๖ องค์ ก็หัวหน้าสั่ง ไซ้หมอล่ะ อยู่กับหัวหน้านะ ไครมา ๆ ก็ปล่อยเลย ๆ ปล่อยเลยตามเลย เลอะเทอะไปเลย แล้วมาศึกษาหาอะไร

การขบการฉันนี่อยู่ที่ไหนก็มี มาที่นี้ก็เพื่อมาศึกษาอบรมหาหลักหาเกณฑ์นั่นเอง ท่านจึงมา เราก็ต้องคำนวณพิจารณาตามเรื่อง แล้วเราเองดำเนินมายังไง หลักเหตุผล ตำรับตำราท่านว่ายังไง ที่นี้ความเหมาะสมจะแยกจะแยะกัน จะปฏิบัติยังไง มันต้องหลายชั้นหลายตอน เช่นอย่างที่นี่ก็เพื่อความสะดวกแก่พระซึ่งมาจากทั่วประเทศไทย ให้ท่านได้บำเพ็ญด้วยความสะดวกของท่าน การแนะนำสั่งสอนก็โดยอรรถโดยธรรม เต็มอรรถเต็มธรรมไปตลอด ความเคลื่อนไหวไปมาของพระณเรขึ้นอยู่กับหัวหน้าวัด หัวหน้าวัดจะคอยสอดส่องดูแล พระวินัยมีแล้วยังต้องไปอีก เป็นแง่อีก ๆ ที่จะปฏิบัติตามหลักพระหัวหน้าวัดกับลูกวัด มันหลายชั้นหลายตอนนะ

นี่หากว่าเราอนุญาตรับให้เหมือนที่ทั่ว ๆ ไปนะ วัดนี้แทบจะไม่มีพระติดวัดเข้าหนึ่ง ๆ นะ ไม่ใช่จะมาเอาบ้านหนึ่งบ้านเดียว บ้านนั้นก็มาเอาเท่านั้นองค์ บ้านนี้มาเอาเท่านั้นองค์ แล้วบ้านนั้นเท่านั้นองค์ แล้วก็บ้าน แล้วพระมีกี่องค์ หมด ตอนเข้าไปหากินเราว่าตรง ๆ อย่างนี้เลย กลับมา โอ๊ย วันนี้เหนื่อยมาก ไปฉันในบ้านเขามาเหนื่อย ๆ พักสักหน่อย มันไม่ได้สักหน่อยเวลาพักแล้วนี่ มันไม่ได้สักหน่อยนะ มันว่าเฉย ๆ กิเลส มันคลานเข้าไปว่าสักหน่อย พอลากแล้ววิ่งเลย ไปนี่ถลอกปอกเปิกไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวกลับมาละ ฟังซิ จึงต้องเข้มงวดกวดขัน การขบการฉันในบ้านเราไม่ปฏิเสธ เราก็ต้องแบ่งสันปันส่วนให้พอเหมาะพอดี

เวลานี้พระท่านมาอยู่ที่นี้ท่านมาเพื่ออรรถเพื่อธรรมทั้งนั้น สิ่งเหล่านั้นท่านไม่ประสงค์ ท่านประสงค์ต่อครูบาอาจารย์วัดวา สถานที่อยู่ พระณเรที่อยู่นี้เป็นยังไง จะให้เป็นสิริมงคลแก่การดูการเห็นการได้ยินได้ฟังทุกอย่าง นั้นท่านมุ่งมาแบบนั้นต่างหาก ไม่ได้มุ่งมาหากิน การหากินนี้ บวชแล้วที่ไหนก็ต้องมีบาตรไปบิณฑบาตแหละ อายนุเตปตุโต นี่บาตรของเธอบอกแล้ว ให้หากินด้วยบาตรนะ อาย่ามยาม ๆ วางั้นเลย ไปไหน

ก็ต้องได้ฉันได้บิณฑบาตสมควรแก่อัตภาพเจ้าของ แต่ไม่ใช่จะมุ่งให้ไปฉันบ้านนั้นบ้านนี้ อย่างนี้ไม่มี ผู้จะเร่งความพากความเพียรท่านก็เร่งของท่านเต็มเม็ดเต็มหน่วย

สำหรับเราพูดจริง ๆ ไม่ได้มาโอ้อวดนะ ท่านทั้งหลายพิจารณาดูก็รู้ นี่ กิริยาทำทางที่แสดงออกเป็นยังไง ดูก็รู้ นั่นละเราปฏิบัติต่อเรา แล้วที่ว่านี่ยังเป็นแกงหม้อใหญ่นะ ถึงจะเป็นกิริยาอย่างนี้ก็ตาม มันยกแผ่นดินทั้งแผ่น ยกคนทั้งโลกมันหนักก็ต้องอึดอาด ถึงกิริยาจะซึ้งซังก็ซึ้งซังด้วยความดีนลุ่มดินตายไปแหละ แต่กับเจ้าของเองนี่ฝั่งเลย ๆ ทุกอย่าง คล่องที่สุดละ ทำความเพียรนี้พิจารณาอันหลังเราได้บกพร่องตรงไหน ความเพียรเราท้อแท้อ่อนแอที่จะเกียจคร้านมีจุดไหน ๆ ตามย้อน ก็มันไม่มี ฟังซินะ ตั้งแต่ก้าวขึ้นสู่เวทีเลย ตั้งแต่บัดนั้นก็บอกแล้ว ไม่ยอมให้ใครไปด้วย

แล้วพ่อแม่ครูจารย์ก็เสริมเสียด้วยนะ ท่านก็รู้นิสัยบ้าอันนี้ เข้าใจไหม จะไปก็องค์ ไปองค์เดียว เอ้อ ขึ้นเลยทันทีทุกครั้งนะ ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ องค์อื่นไม่ได้นะ แม้จะไปสักองค์ ไม่ให้ไป ให้ไปองค์เดียว ท่านไม่เคยแสดงกับใครให้เห็นเลย แต่กับเราที่ท่านแสดงอย่างออกหน้าออกตา เช่น พระเณรนั่งอยู่ด้วยนี่ซีเลย สายมือไปนี่ ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านมหาให้ท่านไปองค์เดียว นั่นเห็นไหมล่ะ ใครจะไปยุ่งก็ร่มโพธิ์ร่มไทรอยู่นั้น เราก็ไม่เคยสนใจกับใครด้วยซี ให้ท่านมหาไปองค์เดียวเท่านั้น

บางที่ท่านก็พูดหยอกเล่น ท่านเห็นหมาตัวนี้มันเห่าเก่งกัดเก่ง เวลาไปท่านพูดหยอกเล่นว่า เอาดี ๆ นะ ท่านพูดเล่นท่านรู้แล้วเรานิสัยอย่างนั้น เพราะฉะนั้นท่านจึงให้ไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ก็อย่างนั้นละเราปฏิบัติมา เพราะฉะนั้นการแสดงออกทุกอย่าง กิริยาทำทางมันจึงมีอยู่ แม้จะอึดอาดก็ตามแต่กิริยานั้นยังมี กิริยาที่ปฏิบัติต่อเจ้าของเองเป็นอย่างนั้น ไม่ได้อึดอาด นอนนี้เวลาจับบั้ง ๆ เลย นอนพอรู้สึกพอตื่นนี่ฝั่งเลยนะ ตั้งแต่วันเข้านาคที่แม่สอนเราเราไม่ได้ลืม โยมแม่สอน มานั่งบั้งนี้แม่จะบอก ไม่ได้ว่าสอนนะ มานั่งบั้งนี้เลย กำลังจะออกไปวัดไปเข้านาคบวช ที่พ่อน้ำตาร่วง นั่นละถึงใจเห็นไหมล่ะ

พ่อก็ไม่เคยยกยอ แม่ก็ไม่เคยยกยอ แต่ความเบาใจเราก็รู้ โห พูดจริง ๆ เราไม่ใช่คนซีเกียจนี้ บทเวลาจะเอาจริง ๆ ก็ยกขึ้นเพื่อท่อมลงนะซี น้ำตาพ่อพั่ง นั่งร่วมวงกับลูกหลายคน กินข้าวอยู่เงียบ ๆ ด้วยกัน บทเวลาจะพูด พูดขึ้นมาลอย ๆ ไม่มีเงื่อนต่อมาเลยนะ ขึ้นเลย เอ้อ ลูกเรานี้ก็มีหลายคน พ่อณะนี้ คนเหล่านั้นก็ไม่ได้สนใจกับมันแหละ ลูกผู้ชายก็ดี ลูกผู้หญิงก็ไม่พูดถึงมัน นี่เกี่ยวกับเรื่องบวช จากนั้นก็หันมา กูก็เห็นไอ้บั้งนี้แหละที่กูไวใจมันได้ ขึ้นแล้วนะ นี่ยกนะ ยกเพื่อจะท่อม อันนี้กูไวใจมันได้ อะไรก็ตาม ถ้างมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ อะไร ๆ กูเบาใจหมด พูดเรื่องการทำงานกูทำนี้กู

สู้มันไม่ได้ นี่ยกนะ แต่.. ขึ้นเลย แต่ที่ก็จะให้มันบวชนี้เหมือนมันหุนหวนก หูมันไม่มีรู พุดที่โรมันก็เฉย ๆ

คือเราถ้ารับคำแล้วเอาจริง ถ้าไม่รับคำเถลไถลได้ เข้าใจไหม ถ้าลงได้รับแล้ว ขาดสะบั้นไปเลย เป็นมาตั้งแต่ฆราวาส เพราะฉะนั้นพ่อถึงตายใจ เราว่าจะทำอะไรให้ แล้ว เหมือนว่ากูกิดอยากไปนั้นไปนี้แต่ไม่มีใครทำงานนี้ให้กู เราว่าไปจะทำให้ โอ้ย อยากจะเตรียมของเดี่ยวนั้นเลยพ่อ คือปลงใจ เชื่อ ถ้าลงได้ลั่นคำแล้วเป็นถึงไหนถึงกัน เลย บทเวลาจะบวช แต่..นี่ซิ เวลาจะให้มันบวชนี้กูปุดไม่รู้ก็ครั้งก็หน มันเฉยเหมือนหู ไม่มีรู นี่เวลาตายแล้วนะ ถ้าไอ้มันไม่บวชให้กู ไม่มีใครลากกูขึ้นจากนรก แล้วจะจม ในนรกไปเลยละ ว่างั้นนะ กูเห็นคนเดียวเท่านั้นแหละลูกกูทุกคน ว่างี้เลย น้ำตาพั่งเลย เทียว

โหย มองดูนี้สะดุดก็กเลยเทียวนะ พ่อพ่อน้ำตาพั่ง แม่มองมาเห็นพ่อเอาอีกแล้ว น้ำตาพั่งทั้งสอง ลูกทันทีเลยนะ ยังไม่ได้อ้อมนะ หนีเลย นั่นละตั้งแต่บัดนั้น ที่นี้มัดเจ้า ของ พุดเรื่องการบวชการเรียนนี้พ่อก็พุดหลายครั้งหลายหน แม้ก็พุดหลายครั้งหลาย หน เราก็กี่ไม่เคยตอบรับ คือเรายังไม่ได้แน่ใจเราตอบรับไม่ได้ คราวนี้เป็นถึงขนาดนี้แล้ว เราจะว่าเป็นยังงี้ที่นี้ คนทั้งบ้านทั้งเมืองเขามีลูกมีเต้าเหล่ากอไปบวชเป็นพระเป็นเณร บวชแล้วสึกออกมาก็มี การบวชไม่ได้ติดคุกติดตะรางก็ไปบวชเป็นพระ ครูบาอาจารย์ บางองค์ท่านบวชแล้วท่านอยู่จนกระทั่งถึงท่านตายกับผ้าเหลือง ท่านก็ไม่เห็นเป็นอะไร เราเพียงบวชนี้ พ่อแม่ก็ไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ว่า ต้องบวชเท่านั้นวันเท่านั้นเดือนแล้ว ค่อยสึกอย่างนี้ ไม่ได้บังคับ ก็มีแต่ว่าอยากให้บวชเท่านั้น เราเพียงจะบวชเท่านั้นบวชไม่ได้มีอย่างเธอ อย่างอื่นเขาทำได้เราก็กี่ยังทำได้ อันนี้ทำไมเราทำไม่ได้เขาทำได้นะ เรา เป็นยังงี้ พ่อแม่เลี้ยงมาก็ลำบากลำบากเหลือเกิน วันนี้ น้ำตาพั่ง ขึ้นก็เลยนะ

๓ วันนะ พิจารณาอยู่นั้น ๓ วัน ไม่กล้ามารับประทานร่วมวงละกั้วโดนอีก จนกระทั่งตกลงใจ มัดเจ้าของไม่ให้มีชื่อแม่เลยที่นี้ สุดท้ายก็ เอ้า บวช ตกลงใจเรียบริ้อย ละ อยากรู้ก็ต้องบวช เอ้า ตายก็ให้ตายดูซินะ เขาบวชเขาไม่เห็นตาย เราบวชมันจะตาย ก็ให้เห็น จากนั้นก็ตัดสังใจก็ออกมา ส่วนมากก็ต้องติดแม่ลูก ไม่ว่าลูกผู้หญิงผู้ชาย มักจะติดแม่ เพราะแต่ก่อนแม่อยู่กับบ้าน พ่อไปทำงานนอกบ้าน นี่โบราณเราเป็นอย่าง นั้นนะ ทุกวันนี้ทั้งหญิงทั้งชายทำงานนอกบ้านในบ้านเหมือนกันไปหมด ไม่เหมือนแต่ ก่อน ลูกจึงติดแม่ละซี ลูกอยู่กับแม่ เราก็กี่ติดแม่มากกว่าติดพ่อนะ ถึงเป็นหนุ่มแล้วก็ตาม ติดแม่ เออะอะก็แม่ กับพ่อไม่ค่อยพุดแหละ เออะอะก็มาหาแม่

ที่นี้ก็บอกว่า เอ้า เรื่องที่ว่าจะให้บวชนั้นนะ จะบวชแล้วนะ แต่ใครจะบังคับไม่ได้ นะ มีชื่อแม่ไว้ละ ใครจะบังคับไม่ได้ บวชจะบวช แล้วจะสึกเมื่อไรก็ได้ ถ้าห้ามไม่ให้สึก

ให้อยู่วันนั้นเดือนนั้นปีนั้นไม่บวช แม่ก็ฉลาดกว่าลูก เอ้อ สาธุ ลูกไปบวชแล้วบวชอยู่ในโบสถ์นั้น พอออกมาจากโบสถ์แล้ว คนไปบวชลูกยังไม่กลับ เขาเต็มอยู่ที่นี่ ลูกจะมาสึกต่อหน้าคนมาก ๆ แม่ก็ไม่ว่าแหละ แล้วใครจะไปสึกได้ใช่ไหม แม่ก็รู้ แม่อยากเห็นผ้าเหลืองว่างั้นนะ ในเวลาลูกบวช แม่พอใจแล้ว ตกลงบวช แม่มัดแล้ว คือเปิดทางแล้วอยากสึกเมื่อไรก็ได้ ว่างั้น เอ้า บวชก็บวช นั้นละเรื่องราวมัน

ที่นี้เวลาบวช ออกจากนี้ไป มันไม่ลืมนะทุกก็ทุกก็ แม่มานั่งปั๊บนี้ว่า แม่จะบอกนะ แม่ก็บอกเหมือนพ่อละ ก็ยกขึ้นทูลมลงอีกเหมือนกันนั่นแหละ เรื่องการงานอะไรแม่ไม่มีที่ต้องติลูก ขึ้นเหมือนกันนะ แม่ไว้วางใจได้ทุกอย่าง แม่ยังอยากจะให้ลูกนี้เป็นผู้หญิงด้วยแม่จะได้เบาใจ ลูกผู้หญิงเหล่านั้นมันซี้เกียจ แต่เราไม่ได้บอกว่าขยันแหละ ยกในตัวว่างั้นเถอะ อย่างอื่นอย่างใดแม่ไม่มีที่ต้องติ แต่ที่แม่เป็นห่วงมากที่สุดนี่คือการนอนนะลูก คือการนอนนี่เหมือนตายเลยนะ ถ้างดได้นอนแล้วเป็นตายเลย อันนี้ละแม่เป็นห่วงมาก

คือมีพี่ชายคนหนึ่ง พี่ชายได้สั่งแม่ไว้ก็ตามนะว่า ตื่นเช้าให้ปลุกแต่เช้า คือเขาจะมีธุระไปตอนเช้า เขาบอกให้แม่ปลุกเขาตอนเช้า แล้วบางทีแม่ได้ปลุกบางทีแม่ไม่ได้ปลุก เขาตื่นเขาไปแล้ว ๆ แต่เรานี้พอว่าวันพรุ่งนี้เช้าจะไปธุระแต่เช้า ให้แม่ปลุกหน่อย พอแม่รับทราบเท่านั้นตายเลย คำว่าตายเลยคือว่านอนใจแล้ว ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเองทีนี้ก็ปล่อยเลย หลับ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเวลาที่ปลุกโดยลำพังตนเองเลย แม่ต้องปลุกทุกครั้ง นี่ที่แม่เป็นห่วงมาก แม่เป็นห่วงอันนี้นะลูก แล้วไปนี้ไปบวชตอนจะขายหน้ามากนะ ว่าอีก ไปบวชแล้วนอนหลับครอก ๆ อยู่นั่นนะ หมู่เพื่อนไปบิณฑบาตกลับมาแล้วมาปลุกไปฉันทันที ว่าท่านบวชยังไม่ตื่น ไปปลุกมาฉันทันที โอ๊ย อย่าให้แม่ได้ยินนะลูก ว่างั้นนะ เราไม่ลืมนะ ถึงใจทั้งนั้นนะ แต่ไม่ตอบ เพราะจิตใจเรามั่นจริงทุกอย่าง นี่แม่สอน อ้อ เราบกพร่องตรงนี้

แต่เรารู้ที่เราบกพร่องเพราะเราสนใจต่างหาก คือทอดธุระต่างหาก ไม่ใช่ตั้งใจว่าจะนอนไม่ตื่นนะ นี่แม่บอกว่าจะปลุกแล้วเราก็นอนไปเลย ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง พอสะกิดนิ้วเท้าเท่านั้นแหละ ปลุกไม่ยาก เรานอนนี้ไปสะกิดนิ้วเท้าปั๊บ ๆ พีบลุกขึ้นไปเลย เป็นอย่างนั้น นั่นละแม่ปลุก ถ้าแม่ไม่ปลุกไม่ตื่น เป็นอย่างนั้นตลอด ไม่เคยคิดได้เลยว่าเวลาไหนที่เราตื่นเอง ไม่มี เพราะนอนใจ นี่ละที่แม่ห่วงใยมาก พอออกไปบวช พอออกไปแล้ว เอาละทีนี้ นั่นสอนเจ้าของ ทีนี้แม่ไม่ได้มาตามปลุกแล้วนะ เราต้องเป็นตัวของเราเต็มเหนี่ยวตั้งแต่บัดนี้ต่อไป

ตั้งแต่บัดนั้นละ ตั้งแต่วันเข้านาคเลย ตื่นนอนนี้ฝึงเลย ตีตึง ฝึง ๆ เหมือนแม่เนื้อตื่นนายพราน ไม่ว่าเวลาไหน นอนนี้ตื่นตีตึง ฝึง ๆ เลย นี่ละฝึกเจ้าของ คือฝึกด้วยความ

จริงใจจริงจังทุกอย่าง จนกระทั่ง ๑๘ พรรษา ฟังซิณะ แบบเดียวกันนี้ตลอด เรานอนตื่นขึ้นมาแล้วเราจะกลับไปนอนอีกไม่มี เว้นแต่เวลาเจ็บป่วย เช่น ถ่ายท้อง อย่างนั้นยกให้เป็นกรณีพิเศษ จับกันไว้เวลานั้น พอเสร็จนี้แล้วมันจะติดตามเดิมของมันเลย ที่จะปล่อยเฉื่อยชาไม่มี การนอนเราฝึกเราตั้งแต่บัดนั้นจนถึง ๑๘ พรรษา แล้วมาฝึกใหม่ ฝึกใหม่ โอ้ย นานกว่าจะได้นะ พอรู้สึกนี้มันจะติดขึ้นก่อนแล้ว ติดก่อน ๆ แล้วพยายามไว้ให้มันอยู่ในความพอดีบพอดี

การที่เราตื่นนอนเราตื่นด้วยความตั้งอกตั้งใจในความพากเพียร นั้นเป็นความถูกต้องแล้ว แต่ระยะนี้ก็เป็นระยะที่ควรจะผ่อนผันสั้นยาวกัน พรรษาได้ ๑๘ แล้วนะตื่นนอน พอรู้ตัวขึ้นมา กำหนดดูทิศดูทาง ทิศเหนือ ทิศใต้ อะไรเรียบร้อยแล้วค่อยลุกขึ้นมาเป็นธรรมดา ๆ ที่นี้จะไม่ให้ลูกแบบติดฝัง ๆ นี้ นานกว่าจะได้นะ เป็นอย่างนั้นละ เพราะมันชิน พอพับพิบเลยแหละ ไม่เคยนอนซ้ำอีก นี่ละการฝึกเจ้าของเราฝึกมาแบบนี้ เราจึงพูดได้เต็มปากของเรา ดูหมู่ดูเพื่อนนี่เหมือนซุงทั้งท่อน ๆ หลับตาดูเอานะ หลับตาดู ปิดหูฟังไปอย่างนั้นละ ที่จะให้ดูแบบเจ้าของสอนเจ้าของมานี้ดูไม่ได้ หมู่เพื่อนจะอยู่กับเราไม่ได้นะ

คิดดูตั้งแต่ภพนี้ใครไปยุ่งได้ ทุกวันนี้ก็ไม่ให้ยุ่งนะ เราอยู่คนเดียวเรา ถ้าใครไปไปทำอะไรแก้ง ๆ ก้าง ๆ ให้เห็น เห็นตรงนั้นก็คือเห็นหัวใจของผู้ไปจัดไปทำ ว่าจิตใจมีความจดจ่อต่อเรื่องอะไร นี่โง่หรือฉลาด มันบอกอยู่ในสิ่งที่ทำนั้น เข้าใจไหมที่พูดนี้ ทำอะไรเรียบร้อยเป็นไปจากเจตนาอันใด สติปัญญาชนิดใดมาใช้ นั่นจับเอาตรงนั้นนะ ขึ้นไปดูอะไรที่หมู่เพื่อนวางอะไรนี้ มันจะอ่านหมู่เพื่อนตลอด ๆ มันเป็นในหลักธรรมชาติของมันเอง เพราะฉะนั้นในภพนี้เราจึงไม่มีใครไปยุ่งได้ ไปก็เพียงองค์เดียว แล้วไปไม่ใช่เวลาเราอยู่ด้วย เราอยู่ไปยุ่งไม่ได้ ปกติเป็นอย่างนั้นมาตลอด นี่เราปฏิบัติตัวของเราทำอย่างนั้น จริงจังทุกอย่าง

ถ้าพูดถึงเรื่องความเพียรเราไม่ได้ตำหนิเลยนะ เราพิจารณาย้อนหลังนี้ ความเพียรเราย่อหย่อนอ่อนข้อที่ตรงไหน ชี้เกียจชี้คร้านอ่อนแอที่ตรงไหน ไม่มี ฟังซิณะ มีแต่ขยะ ๆ คือความเพียรมันเกินเหตุเกินผล โอโห ขนาดนั้นมันก็ทำได้ ๆ คืออย่างทุกวันนี้มันทำไม่ได้ ตายเลยว่างั้นเถอะ วยมันไม่เหมือนแต่ก่อน ความมุ่งมั่นก็ไม่มี แต่ก่อนความมุ่งมั่นนี้ฟัง ๆ ตลอดเวลา ที่นี้เวลาความมุ่งมั่นมันไม่มีก็บอกไม่มีอย่างนี้ มันไม่มีจริง ๆ นี้ มุ่งเพื่ออะไร ๆ นี้มันก็ไม่มีทุกวันนี้ ก็บอกว่าไม่มี เมื่อความเพียรจะตั้งตั้งเพื่ออะไร ก็สิ่งที่เพือมันไม่มี มันก็อยู่อย่างนั้นแหละ

นี่พูดถึงเรื่องความพากเพียรของเราได้ปฏิบัติมา ปฏิบัติต่อตัวของเราเอง เราไม่ได้มาคุย เราจริงจังทุกอย่าง นี่ก็เข้ากันได้กับพ่อแม่ครูอาจารย์ที่ว่าไปเที่ยว ไปที่องค์ ไป

องค์เดียว เอ้อ ขึ้นเลย ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งกับท่านนะ ก็เวลาชากลับมา
 นี้มีแต่หนังห่อกระดูกจะว่าไง ท่านดูทุกครั้ง เป็นอย่างนั้นทุกครั้ง ลงมาจากภูเขามาหา
 ท่านหนังห่อกระดูก คือเนื้อมันไม่มี มันพอมโซจะตาย เรียกว่าพืดกันเต็มเหนี่ยวลงมา
 นั้นท่านก็รู้แล้ว ๆ อย่างนั้น เราปฏิบัติตัวของเรามาอย่างนั้น เรียกว่าไม่ได้หยุดได้หย่อน
 เลยในระยะ ๙ ปียังบอก ๙ ปีนี้ไปคนเดียว ๆ ตลอด ตั้งแต่ออกจากการศึกษาเล่าเรียน
 แล้ว ขึ้นเวทีแล้วขึ้นแบบนี้ตลอดไปเลย มันถึงหนักมากล่ะซี

ใครยังไม่เคยฆ่ากิเลส งานใดก็ตามถ้ายังไม่เคยพืดกับกิเลสแล้วอย่ามาคุยนะ ว่า
 อย่างนี้เลยเรา เพราะเรามันเคยต่อกันพอแล้ว จนกระทั่งถึงขั้นจะเป็นจะตายก็มี แต่
 สลบไม่เคยมี ก็บอกไม่เคยมี มันจะเลยสลบถึงขั้นตายมันก็ยอม ถ้าลงเวลามันเอานะ
 เท่านั้นละ อย่าวว่าแต่สลบเลย เอ้า ตายก็ตาย พืดกันเลย แต่ก็ไม่ถึงสลบไม่ถึงตาย มันก็
 มีเงื่อนที่จะหลบจะหลีกพืดพันกันได้จนได้ ๆ มันก็ทำให้อันนั้นอ่อนลง ที่ว่าสละตาย
 มันก็อ่อนไปตามกำลังของกิเลสมันอ่อนลง เป็นอย่างนั้นนี่นะ นี่ละทำอย่างนี้

เพราะฉะนั้นเวลามันเป็นขึ้นมา จึงได้พูดสมเหตุสมผล ที่เราทำมาเต็มเม็ดเต็ม
 หน่วย จนขนาดที่เจ้าของกลัวความเพียรเจ้าของ ที่นี้เวลาความรู้ที่มันได้เกิดขึ้นภายใน
 ใจนี้มันก็อัสถรรย์เจ้าของเหมือนกันนี่นะ เราไม่เคยมีเคยเป็น ผางขึ้นมามันจำไปหมด
 โลกธาตุนี้จะว่าไง เวลามันมีตาก็กิเลสปิดมันไว้ห้อมมันไว้อย่างนี้ มันไม่ให้มองเห็น ตามี
 อยู่แต่ปิดไว้ก็จะเห็นได้ยังไง..ตา มีสิ่งปิดมันอยู่ตาร้อยดวงมันก็ไม่เห็น ถ้าถูกปิดเสียทุก
 ดวง ๆ มันไม่เห็น ที่นี้พอตาใดที่มันเปิดออกบ้างมันก็เห็น ๆ แยะออกบ้างมันก็เห็น ถ้า
 ปิดเสียหมดก็ไม่เห็น

นี่เวลากิเลสมันหนามันปิดอย่างนี้นะ เห็นประจักษ์ในหัวใจนี้ ใจดวงนี้ละเวลา
 มันมีตมันมีตขนาดที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ไปนั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาสิมเมื่อไร
 สด ๆ ร้อน ๆ นี่ละเคียดแค้นอย่างเต็มเหนี่ยวเลย จึงได้ยกมาพูดอีกว่า ความเคียด
 แค้นเพื่อฆ่ากิเลสนี้ เป็นความเคียดแค้นทางมรรคนะ เคียดแค้นมากเท่าไร มานะความ
 อวดความทน ความจะพืดกันนี้มันยิ่งหนักขึ้น มันก็ได้เหตุได้ผลจากนั้นนี่นะ อ้อ ความ
 เคียดแค้นอันนี้เป็นมรรค ไม่ใช่ความเคียดแค้นอะไร ๆ แล้วเป็นกิเลสหมด ไม่ใช่ซะ

ถ้าเคียดแค้นให้สัตว์ให้บุคคล ให้อะไรก็ตามนอกจากเคียดแค้นให้ตัวเองเพื่อฆ่า
 กิเลสไปแล้วนั้น เป็นความเคียดแค้นทางกิเลสทั้งนั้น แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสที่มีอยู่
 ในใจของตน จะฆ่ามันให้ขาดสะบั้นลงไปนี้เป็นมรรค นั้นทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ ที่นี้
 เวลามันได้จังหวะมันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ มันเคียดแค้นขนาดนั้น พอได้จังหวะแล้วที่นี้
 ก็ชืดกันใหญ่เลย เหมือนกับที่เราขึ้นตะพองข้าง ถูกขอกระหน่ำลงไปมันร้อง โอ๊ย ๆ

ร้องก็ร้องเถอะ เวลาถึงเอาภูจนน้ำตาพั่ง เห็นไหมมันแก้กัน ภูไม่ถอยละว่างั้น ชัดกัน อย่างเต็มเหนี่ยวเลย ไม่จั่นกันแตกได้เทรอ ฟังซิ กันแตกยังไม่ถอย

พ่อแม่ครูจารย์มากระตุกเอาไว้ ถ้าไม่กระตุกจะเอาอีกนะนั่น แต่เรามันจริงนะ ถ้าวาลง-ลงจริง ๆ ถ้าไม่ลง-ไม่ลง พ่อแม่ครูจารย์ชั้ดที่โรหน้าผากแตกทุกที ยอม ๆ หมอบราบ ๆ เพราะฉะนั้นจึงว่านักต่อสู้ครูบาอาจารย์ไม่มีใครเกินเรา เราสืบถามหมด แล้วนะ บรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เป็นรุ่นใหญ่ ๆ ของท่าน เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น นี้ มีองค์ไหนที่มันต่อต้านเอานักหนาเหมือนเรามีไหม ไม่มี ใครก็บอกว่าไม่มี มีองค์เดียว นักต่อสู้ครูเข้าใจไหม แต่ต่อสู้ไม่ใช่สู้แบบทฐิมานะนะ ต่อสู้ด้วยหาเหตุผล ผล เข้าใจไหม ถ้ามันไม่ลงแล้วไม่ลง ชัดกันอยู่่นกับพ่อแม่ครูจารย์นี้เสียงลั่นเลยเทียว จนพระเณรแตกมาได้ถุณกุฎิเต็มหมดเลยนะ

สองต่อสองนะพึดกัน เป็นอย่างนั้นนะ คือมันไม่ลง เรียกว่าเราก็มีความจริงอัน หนึ่งของเรา ความจริงที่ปลอม ๆ นั้นแหละ ไม่ใช่ความจริงจริง ๆ อะไรแหละ ของท่าน จริงโดยแท้ที่นี้ะ พออันนี้ออกสู้บิ่บตีมานี้หงาย ยอมอันนี้ มันยังมีอีกแง่หนึ่ง แจ้ไหนมีก็ ชัดกันละซี ชัดกัน สุดท้ายก็ โอ้ย วัดหนองผือนี้เหมือนจะแตกนะ เสียงลั่น เวลาสงบ เรื่องลงไปแล้วพระเณรนี้เต็มหมด เรียกว่ามาทั้งวัดว่างั้นเถอะ ฟังอยู่ได้ถุณ ลูกศิษย์กับ ครูต่อยกัน มันเป็นอย่างนั้นนะเรา ไม่เหมือนใคร

เคารพก็เคารพมาก ที่ต่อยกันกับหลวงปู่มั่นนั้นคือว่า เราหาเหตุผลเข้าใจไหม ไม่ได้เป็นละเรื่องทฐิมานะว่าเราอวดรู้อวดฉลาดกับท่าน อย่างนั้นไม่มี เราไม่ลงใจตรง ไหน ความไม่ลงใจมันเป็นอุปสรรคต่อเราใช้ไหม เอาอันนี้ออกถวายท่าน ท่านตีมาบิ่บนี้ ลงท่าน บิ่บนี้มันก็ขาดสะบั้นไปเลย หมอบ ๆ อย่างที่ว่านั่งตลอดรุ่ง ๆ พอขึ้นไปนั่งบิ่บ ขึ้นผางเลยนะเห็นไหมละ ก็เลสมันไม่อยู่ในกายหนา มันอยู่ในใจหนา ก็เลสมันไม่อยู่กับ กาย มันอยู่กับใจหนา ท่านก็ยกม้าขึ้นเลยอย่างว่าแหละ ใส่ม้าเปรี้ยว ๆ พอจบลงแล้ว แต่เรายังเสียดาย ทุกวันนี้ยังเสียดาย

พอพูดถึงม้าแล้ว ท่านไม่ย้อนกลับมา ไ้หมาตัวนี้มันทรมาณแบบไหน อยากให้ ท่านว่าอย่างนั้นอีกที มันจะถึงใจเข้าใจไหม นี่เรื่องธรรม ไม่มีคำว่าหยาบว่าโลนนะ น้ำ หนักเข้าใจไหม ถ้าวาหมาตัวนี้มันฝึกยังงิ เขาฝึกม้าเขาฝึกกันอย่างนี้ หมาตัวนี้มันฝึก กันยังงิ อยากให้ท่านพูดอย่างนั้น แต่ท่านก็ไม่พูด ท่านพูดเรื่องม้าท่านนั้นท่านก็ผ่านไป เราจับได้แล้ว ก็เราเรียนมาแล้วในบาลีมี เขาฝึกทรมาณม้าแบบไหน ๆ แสดงไว้นาย สารตีฝึกม้า เราก็เรียนมาแล้ว พอท่านพูดท่านก็ผ่านไปเลย เพราะท่านก็เข้าใจว่าเรา เรียนมาแล้ว

ลงเลยนะ ตั้งแต่บัดนั้นมาเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่ง ไม่เคย ถ้าหากว่าท่านไม่กระตูกเรานี้จะเอาอีกนะ ไม่ได้ถอย พอท่านใส่เปรี้ยวที่เดี๋ยวมันก็หยุดเลย ถ้าลงก็ลงอย่างนั้น พูดถึงสมาธิท่านลากออกก็สู้ท่านเต็มเหนี่ยว ครั้นเวลาทางด้านปัญญาออกออกอย่างผาดโผน ท่านก็รั้งเอาไว้ อันนี้ไม่ค่อยสู้สัก เห็นจะถูกอย่างท่านว่าแหละ แต่ว่าความเพียรอัตโนมัตินี้มันไม่ได้ถอยนะ หมุนตัว ๆ ทั้งวันทั้งคืน มันไปจนสุดเหวี่ยงมันจะเป็นจะตายจริง ๆ ก็ย้อนกลับเข้ามาสมาธิ ก็ถูกอย่างท่านว่านี่ มันก็เป็นอย่างนั้น

พูดถึงเรื่องความเพียร เรามันเป็นนิสัยผาดโผน แต่ผาดโผนด้วยความหาเหตุหาผล ไม่ใช่ผาดโผนแบบทริฎิมานะไม่ยอมลงใครเลย อย่างนั้นเราไม่มี โผนขนาดไหนก็โผนหาเหตุหาผล อย่างกับพ่อแม่ครูจารย์ ทุกครั้งหน้าผากแตกทุกที เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วมันจะไม่กราบท่านอย่างราบไต่ยังไถ ตรงไหนที่จุดสำคัญ ๆ เป็นจุดอันตรายทั้งนั้น ท่านลากออกตรงนั้น ๆ เราจับได้หมด เพราะฉะนั้นมันถึงหมอบกราบ ๆ กับพ่อแม่ครูจารย์มัน ถ้าพูดถึงเรื่องความเพียรเป็นอย่างนี้ละ ฟัน้องทั้งหลายฟังเอา

การแนะนำสั่งสอนก็สั่งสอน ถอดออกมาจากหัวใจที่เป็นผลจากการปฏิบัติเอาเป็นเอาตายเข้าสู่ันนะ นั้นละผลแห่งการปฏิบัติเด็ดขนาดไหน ผลเวลาได้มาสมค่าสมราคากันทุกอย่าง จึงไม่อยากจะอ่อนแอ ถึงเวลาจะตัดจะเด็ดเจ้าของควรจะตัดบ้างคนเรา ถ้าอยากให้ดีก็ต้องตัดบ้าง ปล่อยไปตามบุญตามกรรมโกโรโกโส มีแต่กิเลสลากทั้งนั้น ไม่ใช่ธรรมลาก ถ้าธรรมลากต้องสู้กัน ๆ อย่างนั้นถึงเป็นไปได้ ไม่งั้นไม่ได้นะ นี่ได้ชัดกันเต็มเหนี่ยวละการปฏิบัติมานี้ แล้วผลก็เป็นที่พอใจอีกด้วยนะ นี่ละถึงว่าเด็ด เวลาว่ามันก็รู้แบบนั้นเหมือนกัน ไม่ได้แบบอ่อน ๆ แอ ๆ ลูบ ๆ คลำ ๆ รู้ตรงไหน อ้อ ๆ เลยทันที ผาง ๆ เลย

เริ่มต้นมาตั้งแต่ได้เริ่มออกบวช พอน้ำตาร่วง ออกมาก็ ที่นี้คงไปคิดละแม่ เวลาออกไปบวชแล้วจะเป็นยังไง คอยฟังข่าวว่าจะได้ปลุกมากินข้าวไหม สุดท้ายก็เอาอีกละโยมเขาไปทำงานอยู่ที่นั่น เรายู่กุฏิ ๒ ชั้น เขาไปทำงานนอนอยู่ข้างหน้า เขาก็ไม่ทราบที่เรานอนเมื่อไร จะไปคลุกคลีตีโมงกับใครไม่เคยเห็นเลย เงียบ ๆ มีแต่ดูหนังสือ ดูตลอด จนกระทั่งเขาไปฟ้องท่านพระครูว่า กลัวท่านบัวจะเป็นบ้า ไม่ทราบท่านนอนเวลาไหน เวลาไหนมีตั้งแต่ดูหนังสือตลอดเวลา กลัวท่านเป็นบ้า ท่านก็ใส่เปรี้ยว เหนือท่านบัวหนุมมะพร้าวหรือหนุมหมอนท่านว่า หนุมหมอน กูหนุมมะพร้าวนี้ละ กูไปเรียนสน(สนธิ) เรียนมูล(มูลกัจจายน์) ที่เมืองอุบลภูหนุมมะพร้าว พอมะพร้าวกลิ้งปี่ปี่ตีน กูพุ่งเลย เรียนหนังสือว่าฉัน นี้คุณบัวหนุมหมอนอย่าไปเตือนเธอนะ เตียวเธอจะอ่อนกำลังปกเปียกไปแล้วท่านบอก ท่านพระครูเองก็ไม่เคยพูด แต่มีผู้มาพูดให้ฟัง อย่างนั้นละ

ที่นี้การนอน เอา เอาแบบไหน ดีสามตีสี่นอนพอสว่างไปทำวัตรเช้านี้ละ พอสว่างทำวัตรเช้าก่อนแล้ว พอไปทำวัตรกลับมาแล้วก็ออกบิณฑบาต แต่ก่อนนะ นี่ตี ๔ นอน บางทีตี ๕ กว่า เดือนมิถุนาพอตี ๕ แล้วมันสว่างใช้ไหม นั่นละดูชัษะที่นอน ตี ๔ นอนพับ กะตั้งให้ทันทำวัตรเช้า เพราะการทำวัตรเช้านี้เด็ดขาดเหมือนกันนะ จึงได้ไปกราบเรียนขอท่านพระครูเอาไว้ เวลาเรามีธุระจำเป็นจะไปไหนมาไหน เช่น ถูกนิมนต์ไปที่นั่นที่นี้มา ทำวัตรเย็นนี้ขอให้รอเราเสียก่อน เรากลับมาแล้วค่อยให้ท่านทำวัตร คือเราไม่ให้ขาด ทำวัตรเช้าไม่ให้ขาด ทำวัตรเย็นไม่ให้ขาด นอกจากนั้นยังทำวัตรโดยลำพังเจ้าของเอง

เด็ดขาดก็คือว่า ทำวัตรเช้า วัตรเย็น จะไม่ให้ขาดใน ๓ เดือนคือเข้าพรรษา เราพูดถึงตอนเข้าพรรษานะ เราตั้งสัจอธิษฐานไว้ว่า เข้าพรรษานี้เราจะทำวัตรเช้าวัตรเย็นร่วมหมู่เพื่อนทุกเช้าทุกเย็นไม่ให้ขาดเลย เพราะฉะนั้นอันนี้มันถึงเด็ดละซี ไปขอท่านพระครู เวลาเรามีธุระจำเป็นท่านก็รอเหมือนกันนะ พอเรายังไม่มาท่านก็ยังไม่ทำวัตร ทำวัตรรวมกัน นี่เด็ดอย่างนั้นละ เวลาทำนะมันเด็ด

เวลาเรียนหนังสือมันก็เด็ดของมันแบบเรียน เวลาออกปฏิบัตินี้เอาละนะที่นี้ นี่ยุ่งแ่งมากนะ เรียนก็สมองที่อหฺมดเลย มันไม่ยอมจำ แต่ใจมันบึกบึนมันจะเอา เอาอะไรมันไม่จำ สมองที่อหฺมดแล้วจำอะไรไม่ได้พักเสียก่อน สรุปลงไปแล้วที่นี้ออกปฏิบัติ ที่นี้ก็ว่าการเรียนนี้แ่งนะว่าหนักมาก พอออกปฏิบัติ โอ้ย ชี้ปะตี้ว นั่นเห็นไหม ละ มันพึดกันหนักขนาดนั้นแล้วผลก็ได้เป็นที่พอใจ ๆ ตลอดมา ๆ จนกระทั่งถึงจำเลยอย่างที่ว่านี้

เราพูดอย่างนี้เราพูดให้ถึงขยะฟังทั่วสามแดนโลกธาตุ เราพูดว่าถึงขยะได้เต็มปากของเรา เพราะธรรมประเภทนั้นไม่ใช่ถึงขยะ เลิศเลอเหนือกันขนาดไหน ถึงต้องเอามาพูดว่าโลกธาตุนี้คือถึงขยะได้เต็มปากวะ ฟังซิ ขอให้ใครเจอเข้าไปก็แล้วกันธรรมชาติอันนี้ พระพุทธเจ้าจนได้ท้อพระทัยก็เพราะเหตุนี้เอง

พระองค์เคยคิดไว้เมื่อไรว่าจะท้อพระทัย ปราบปรามเป็นพระพุทธเจ้าเสียด้วยซ้ำนะ เพราะเป็นพระพุทธเจ้าก็เพื่อสอนโลก แต่พอเป็นพระพุทธเจ้าควรแก่การสอนโลกแล้ว ทำไมจึงท้อพระทัย มันก็มีแต่ถึงขยะ มีแต่บุตรแต่คุณ เต็มโลกเต็มสงสารนั่นซิ ที่อุตสาห์พยายามสอน มีท้าวมหาพรหมมาอาราธนานี้ก็เพราะว่า ถึงจะเป็นบุตรเป็นคุณก็ตาม แต่ก็มีส่วนดี ๆ ถ้าพูดถึงแร่ธาตุต่าง ๆ มันก็มีแร่ธาตุที่เป็นสารประโยชน์สำคัญ ๆ แทรก ๆ อยู่ในกองบุตรกองคุณ เพราะฉะนั้นจึงต้องพยายามคู้ยเขี่ยขุดค้น

ทุกขัยากลำบากขนาดไหนก็ทนเอา นี่คู้ยเขี่ยขุดค้นกับของสกปรก มันจะติดไม้ติดมือติดจุมูกบ้างก็ทนเอา ดมก็ทนเหม็นไป นี่เราพูดจริง ๆ นะเราสอนโลกเราสอน

แบบนี้แหละ ทนเอา ใครจะว่าอะไรอันนั้นไม่มีปัญหาละ ใครจะมาโจมตีว่ายังงี้ก็ตาม อันนี้มันก็ถึงขยะ ก็จะไปกล้าไปกลัวตั้งหมัดตั้งมวยใส่มันยังงี้ ว่ากล้ากับมัน แล้วไปกลัวมันแผ่นเข้าป่า กลัวถึงขยะได้ยังงี้ ความไม่กล้าไม่กลัวคือธรรม มันเหนือหมดแล้ว นี่พูดถึงเรื่องการสอนโลก พระพุทธเจ้าท้อพระทัย มันขึ้นที่หัวใจเหมือนกัน โห จะสอนได้ยังงี้ถึงขนาดนี้แล้ว ๆ มันก็วิ่งถึงกันนะ คือมันไม่ได้เหมือนอย่างที่เราคาดไว้เลย มันผิดเสียทุกอย่างทุกอย่าง เลยโลกสมมุติไปหมด แล้วก็ดึงมาสู่โลกสมมุติสกปรกนี้ มันจะไม่สะอิดสะเอียนได้ยังงี้คนเรา

ก็ต้องทนเอา เพราะสิ่งที่ดีที่มีคุณค่ายังแฝงอยู่ในมูตรในคูด ไม่ใช่เป็นมูตรเป็นคูดอย่างเดียวพอที่จะปล่อยเลยที่เดียวได้นี้ละ สิ่งที่เป็นสารประโยชน์ยังแทรกอยู่ที่นี่ ก็ต้องค่อยๆ เชี่ยวหาเอาสาระอันนั้น ๆ นั่น หมายถึงว่าคนผู้มีจิตใจเป็นศีลเป็นธรรม เป็นบุญเป็นกุศล และมีอุปนิสัยปัจจัยที่จะถึงมรรคผลนิพพาน ยังมีอยู่มากในกองมูตรกองคูดนี้ ความหมายว่างั้น เข้าใจไหมละ ท่านค่อยๆ เชี่ยวซุดค้นพยายามก็เพราะมันมีส่วนติดอยู่ ถ้ามีแต่กองมูตรกองคูดสนใจกับมันหาอะไร นี่ที่พระพุทธเจ้าลำบากลำบากอย่างนี้

มันวิ่งถึงกันหมดนะ พอมันลงน้ำมหาสมุทรอันเดียวกันแล้วมันถึงกันหมดเลย ธรรมธาตุอันเดียวเท่านั้นกระจายถึงกันหมด ไม่ต้องไปถามกัน รู้แบบเดียวกันหมดถามกันหาอะไร สนุกปฏิญโก เต็มหัวใจแล้วถามหาอะไร นั่น มันเป็นอย่างงั้นนะ เราถึงได้สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไอ้เรื่องใครที่จะมาตำหนิติเตียนยังงี้หรือมาชมสรรเสริญ เราไม่ได้สนใจเลยนะ เพราะอันนี้เป็นวิสัยของโลก เขาไม่มีอะไรใช้เขาก็ต้องเอาอันนี้ออกใช้ อยู่ในถึงขยะก็เท่า เมื่อออกถึงขยะไม่ได้ เท่าแล้วจึงค่อยคืนไปหาถึงขยะที่เดิม นอนอยู่ในนั้นกินในถึงขยะนั้นก็ไม่ได้ไม่เป็นไร เวลาอยากเท่าก็เท่าบ้าง เข้าใจไหม อันนี้เขาจะเท่าว่าอิตาบัวเป็นอย่างนั้น อิตาบัวเป็นอย่างนี้ก็ช่างหัวมันซี่ ปากเขาต่างหาก ปากถึงขยะต่างหาก ไม่ใช่ปากธรรมนี่ละ

ปากธรรมเป็นยังงี้ เฉยเลย เหมือนหมาปล่อยทำ เข้าใจไหม ปากธรรมต้องเป็นอย่างนั้น เฉยเลย ถ้าจะเอาอันนี้เป็นอารมณ์ เทศน์ไม่ได้สอนไม่ได้ เข้าใจไหมละ มันเป็นคนละวิสัย ต้องเอาวิสัยธรรมออก เพราะฉะนั้นการเทศน์ว่าการ กิเลสมันสงวนตัวของมัน ไม่มีอะไรที่จะสกปรกยิ่งกว่ากิเลสในสามแดนโลกธาตุนี้ แล้วไม่มีอะไรที่จะอัสจรรย์สะอาดเลยสะอาดอัสจรรย์เหมือนธรรม นั่น ทีนี้เมื่อความสะอาดกับความสกปรกดูกันมันดูได้ยังงี้ ฟังซิ มันห่างกันไกลขนาดไหน

แล้วเวลาเทศน์เราจะเอาเรื่องสกปรกมาเป็นอุปสรรคต่อการแสดงธรรม การชะการล้างสัตว์โลกนี้เอามาได้นะ น้ำต้องเป็นน้ำสะอาดลงไป สาดลงไป ผู้ใดที่ควรแก่การ

ชะล้างก็ให้ได้รับผลประโยชน์ ผู้ใดไม่ควรมันกลายเป็นถึงขยะ กลาย(เลยไป)ถึงขยะไป
อีกแล้ว กลาย(เลยไป)จากถึงขยะลงต่ำกว่านั้นก็ช่างมัน ปล่อยไปเลย

การเทศนาว่าการเราจึงไม่ได้คำนึงว่า เทศน์หยาบเทศน์โลน เทศน์ดูเทศน์ด่า
เทศน์อะไร มีอรรถธรรมหนักเบาต่างกัน ๆ ๆ ไปเท่านั้นแหละ ควรหนักออกหนัก ควร
เบาออกเบา ว่าสภปรกกิเลสมันปิดป้องตัวของมันเอง คือตัวของกิเลสตัวสภปรกที่สุด
เอายกตัวอย่างเช่น ร่างกายของเรามีอะไรสะอาด เอา ว่าซิ ร่างกายของคนทั้งคนนี้มี
อะไรสะอาด มันเต็มไปด้วยมูลตรด้วยคุณ สภปรกโสมมเต็มตัว แล้วก็เอาสิ่งปกปิดกำบัง
เข้ามาเป็นเสื้อเป็นผ้ากางเกงอะไรก็แล้วแต่ มานุ่งมาห่มมาปิดของสภปรกเอาไว้ พอให้
ดูกันได้ เข้าใจไหมล่ะ

แต่กิเลสมันไม่เอาเท่านั้นะ กิเลสมันต้องหาเรื่องมาเสริม ตกแต่งให้สวยให้งาม
ประดับประดา โอ๊ย หยดย้อย ทองคำไม่ทราบวาก็คลังหลวง เอามาประดับคอบประดับ
แขนประดับมือหมด เพื่อให้สวยงาม ปกปิดของสภปรกข้างในเอาไว้เข้าใจไหม ทีนี้
กิเลสมันออกมาหลอกนี้เราก็ตื่นละซิ โอ๊ย คนนี้เขาสวยงาม เขาแต่งเนื้อแต่งตัวหรูหราฟู
ฟ่า บางคนอย่างสมัยปัจจุบันนี้เขาแต่งเนื้อแต่งตัว เช่น ผู้หญิงนุ่งกางเกงรัดจนมองเห็น
ริมอ่อนริมแก่ของมัน นี่ละกิเลสมันฟิตของมัน เข้าใจไหม ให้มีความกระหึ่มยั้มย่อง
ต่อของสภปรกนี้ เห็นไหมกิเลสมันมาหลอกลวงเอาไว้

ธรรมะเจ้าเข้าไปหมดเห็นหมด ไม่จำพูดได้เหวอ นี่หลักธรรมชาติจริง ๆ มันมา
หุ้มห่อของสภปรกไว้พอให้ดูกันได้ แต่มันประดับเข้าอีก ให้เพลินกับที่มาประดับตก
แต่งไว้ ไม่ให้ดูข้างในสภปรก ให้ดูแต่ข้างนอก เห็น โอ๊ย คนนี้สวย คนนี้งามนะ แต่ง
เนื้อแต่งตัวหยดย้อย ถ้าเป็นผู้หญิงนุ่งกางเกงเหมือนจิ้งโกะ มองดูเห็นทั้งริมอ่อนริมแก่
พูดง่าย ๆ รวมแล้วเรียกว่าเห็นหมดหิมัน นี่มันสภปรกขนาดไหน นี่เอาธรรมจับเข้าไป
อย่างนี้ซิ สภปรกที่ไหน นี่ตัวมันสภปรกอยู่ในนั้น พูดถึงเรื่องสภปรกทำไมพูดไม่ได้ ตัว
มันสภปรกทำไมมันเป็นได้เต็มตัวของมัน ไม่อายใครเลย การพูดถึงเรื่องของมันเพื่อชะ
ล้างเพื่อให้รู้เนื้อรู้ตัว ทำไมจะพูดไม่ได้ธรรมแท้ ๆ เข้าใจหรือเปล่าล่ะ

นี่ละเปิดให้ฟังอย่างนี้แหละ เราจวนจะตายแล้วนะ กิเลสมันเก่งขนาดนั้น มัน
แฝงขึ้นมา ๆ ทันที จากนั้นแล้วก็เอา ที่ลับที่นอนหมอนมุ้งอะไร ๆ ให้หรูหราฟูฟ่าสวย
ไปตาม ๆ กันหมด กิเลสออกประดับ ๆ มันปิดความสภปรกนี้ไว้ เพื่อไม่ให้ใครมอง
เห็นนี่ให้เป็นบ้ากับมันไปข้างนอก เข้าใจหรือเปล่า แต่ธรรมไม่เป็น จ้อเข้าไปเลย ๆ จริง
อยู่ตรงไหนใฝ่ตรงนั้น ๆ พวกนี้เข้าใจนะ พูดไปพูดมาเลยเหนื่อยวันนี้ ๆ ไปใหญ่แล้ว
แหละ ไปใหญ่หรือไปน้อยวันนี้ เอาละ เอาแค่นี้พอ

เราไม่ได้พูดผู้ชาย ผู้ชายระวังให้ดีนะ วันนี้เราพูดไปทางฝ่ายผู้หญิงก่อน เพราะ
หมดเวลาหมดกำลังแล้ววันนี้ แต่ผู้ชายอย่าอนใจ ระวังอย่าภูมิใจนะ วันนี้ท่านเขกผู้
หญิงจะว่าอย่างนั้น ให้ระวังให้ดีผู้ชายก็ดี ธรรมชาติไม่ได้มีเอียงมีแวงไปไหน ธรรมชาติจะไม่
เอียงเลย พอไปข้างหน้าปึง พอศอกงัดข้างหลังก็งัดเลย จึงเตือนผู้ชายให้ระวังให้ดีนะ
วันใดวันหนึ่งมันจะออกแน่ ๆ ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd